

ВЕЛИКА ТРУДОВА ПЕРЕМОГА

Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев поздоровив колектив Череповецького металургійного заводу імені 50-річчя СРСР з великою трудовою перемогою — достроковим виконанням взятих на день п'ятиріччя соціалістичних зобов'язань по надплановому випуску продукції і поліпшенню техніко-економічних показників роботи.

Череповецькі металурги з початку п'ятиріччя виплавили додатково до плану понад 200 тисяч тонн чавуну і 323 тисячі тонн сталі, виробили 237 тисяч тонн прокату, перевиконали зобов'язання по зростанню продуктивності праці. Зекономлено велику кількість металу, палива, електроенергії, одержано більш як 17 мільйонів карбованців надпланового прибутку. (ТАРС — РТАУ).

Рік видання XVI

№ 41 [1989]

5 КВІТНЯ

1975 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ І КРАЇНУ, ЗДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

ІМ. Д. ГИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

НАДВЕРХ аеродром ожив. Він струсив з себе спекоту липневого дня і басовито загум моторами. Маскувальне віття опало, і промені сідаючого сонця золотили зелені боки важких бомбардувальників. Дивне почуття значимості того, що діялось навкруг, охопило мене. Раніше, на тренувальних польотах в училищі, я майже не помічав цього аеродромного виру. Тепер же погляд фіксував кожну деталь: ось зброярі цуплять за стабілізатор бомбу, авіатехніки порозкривали лючки двигунів і уважно оглядають вузли, бензоаппарати, діловито снують між літаками.

Екіпаж вже зайняв свої місця. Льотчик Віктор Федоров оглядає прилади, стрілець-радист, вловивши хвилю командного пункту, чекає дозволу на політ, повітряний стрілець Іван Воронін вовтузиться у своїй люльці біля кулемета. Він захищає нижню сферу, найнебезпечнішу під час нападу ворожих винищувачів. Час і мені. По драбинці лізу в штурманський відсік, слідом за мною — штурман-інструктор капітан Шевченко.

По черзі доповідаємо командирі екіпажа про готовність до польоту. А тим часом перші літаки вже стартували на ціль. Нарешті, пора і нам. Повільно набираючи швидкість, наш ІЛ-4 пішов на зліт. Все швидше, швидше, задріботили колеса — ще мить і літак завис у повітрі, його ніс хитко нахилився на захід. Капітан Шевченко сидить мовчки, але я знаю, що він уважно стежить за курсом, у будь-яку хвилину готовий допомогти. Через дві з половиною години вийшли на ціль. Тут вже були наші екіпажі. Розкрили зенітних снарядів, гострі леза прожекторів, ліхтарі освітлювальних бомб було видно за кілька десятків кілометрів. Заходимо до півночі й знижуємось до п'ятдесяти метрів. Б'ють зенітки. Припадаю до бомбового ірцілу, притискаючі до шиї ларингофони, кричу: «Бойовий курс!». Тепер вже ні вибухів, ні прожекторів для нас не існує — літак, мов по струні, виходить на залізничний вузол. Довгі стрічки військових ешелонів, якими переповнена територія станції, в перехресті прицілу. Натискую кнопку бомбоскидувача. Літак підстрибує, збільшившись від вантажу. Тепер, як кажуть, «дай боже ногів». Петляючи між вибухами, виходимо з зони обстрілу. Позаду палають ешелони, склади, будівлі станції.

Додому повертаємось далеко за північ, коли землю оповиває ранкова імла. Найприємніша річ в таку пору — вибратися

з літака, постояти під його могутніми крилами, вдихаючи прохолодне, напоєне духмяним запахом хвої, повітря...

ЦЕЙ перший бойовий виліт я пам'ятаю і зараз, більше, ніж через тридцять років. Потім були ще десятки бойових польотів на Ригу, Таллін, Лібаву, Мемель, на міста Східної Пруссії, але перший лишив по собі незгаслий спомина...

ВАМ — БОЙОВИЙ КУРС

Три десятиліття відділяють нас від грізних днів і ночей Великої Вітчизняної. І щоразу перед тим, як зустрітись з молоддю, я переглядаю сторінки своєї льотної книжки, де з канцелярською скрупульозністю записані мої бойові маршрути в суворому небі війни. Згадую фронтових побратимів, які не повернулися з польотів.

Знаєте, досі пам'ятаю чітко: коли літак не витримав шаленого вогню ворога і звертав з бойового курсу — завдання лишалося невиконаним. І, щоб визначити своє ставлення до нинішнього покоління юнаків і дівчат, я хочу поділитися радішами сьогоднішнього дня. Власне, обмовлюсь відразу: є й невдачі, допінні лишались тривоги, вболівання за кожну конкретну проблему, іноді приходять сумніви — чи все роблю правильно? Адже не таємниця — складний, багатоманітний світ потребує від юнака чіткості і відповідного орієнтування, всеосяжного розуміння завдань, що стоять перед комсомолом.

В нашому гуртку «Основи комуністичної моралі» молодь вчиться жити по-новому, засвоює теоретичну спадщину В. І. Леніна і, що

особливо відрізняє, з успіхом втілює в життя, у практику трудових буднів заповіді вождя.

Останнє якраз, насамперед, свідчить про те, що заняття наші не минають безслідно, що молоді хлібороби свідомо, з почуттям відповідальності ставляться до своїх обов'язків. Взяти Віктора Шиченка. Механізатор з нього вийшов добрий. Зараз він заступає секретаря комсомольської організації нашого відділку № 2 колгоспу «Україна». Діяльний, наполегливий хлопець, хоч трохи й «з характером». Віктор часто допомагає в організації навчання в гуртку, суворо контролює відвідування слухачами кожного заняття. Валентина Бреус, завідувача бібліотекою, щоразу підбирає літературу для пропагандиста, радить і комсомольцям — що доцільніше, корисніше прочитати.

І Ростислав Стельмах, і Микола Ненько, шофери, кожен свій день позначають успішною працею. Загалом, живуть у нашому селі Володимири хліборобські традиції.

Сергій Лісевич починав помічником комбайнера разом з батьком на жнивках. Став шофером. З колгоспу пішов до армії. Оце днями обговорювали ми з секретарем партійного комітету колгоспу Олексієм Михайловичем Зелевським комсомольські справи, то й вирішили нагадати хлопцям, щоб не забули привітати воїнів-односельчан, які несуть службу в різних кутках нашої Батьківщини, з Днем Перемоги.

На останнє заняття нашого гуртка «Героїчний подвиг радянського народу — безсмертний» ми запросили ветеранів війни і праці, переможців соціалістичного змагання... Щоб пам'ять жила.

Славна молодь у нас. Коли ми, старші, подаємо закличку команду «Вам — бойовий курс!», то впевнені, що наша зміна з честю досягне своєї мети в житті.

П. СИДОРЕНКО, пропагандист гуртка комсомольської політосвіти колгоспу «Україна» Компаніївського району.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

БЮРО Кіровоградського обкому комсомолу прийняло постанову «Про участь комсомольців і молоді області у Всесоюзному комуністичному суботнику 19 квітня 1975 року, присвяченому 105-й річниці з дня народження В. І. Леніна».

Згідно постанови міськкомком, райкомком ЛКСМУ необхідно організувати

Всі — на суботник

комсомольців і молоді промислових підприємств, будов, транспорту, колгоспів, радгоспів, учбових закладів, шкіл на активну участь у Всесоюзному суботнику. Для вирішення питань підготовки і проведення суботника слід створити штаби. Комсомольським організаціям потрібно розгорнути соціалістичне змагання між молодими трудівниками за досягнення найвищих показників на кожному робочому місці.

Новгородківський і Гайворонський райкоми комсомолу зобов'язані направити молодіжні загони на ударні комсомольські будови.

Комітети комсомолу області разом з господарськими органами повинні підготувати фронт робіт, створити всі необхідні умови для ефективної праці молоді 19 квітня.

Наш внесок

У квітні піонери, школярі, комсомольці нашої школи зобов'язалися зібрати і здати на приймальні пункти «Вторчормету» по 10—15 кілограмів металолому кожен. Більша частина запланованого буде зібрана в день суботника.

Т. ЛАНОВЧУК, старша піонервожата Грузької СШ Кіровоградського району.

У

КОМІТЕТИ ВЛКСМ

Бюро ЦК ВЛКСМ прийняло постанову «Про участь комсомольських організацій у підготовці і проведенні виборів до Верховних Рад союзних і автономних республік, місцевих Рад депутатів трудящих».

Ударною працею, високою якістю роботи, відмінним навчанням, відзначається у постанові, відповідала молоді країни на рішення грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС, Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

У постанові підкреслюється, що широка участь молоді в управлінні справами суспільства, розв'язанні важливих питань господарського і культурного будівництва — яскравий вияв торжества радянської демократії, підтвердження Комуністичної партії і соціалістичної держави про підростаюче покоління.

Надаючи великого значення участі комсомольських організацій у наступних виборах, бюро ЦК ВЛКСМ зобов'язало комітети комсомолу, комсомольські організації розгорнути масово-політичну і організаторську роботу, основним змістом якої повинна бути, як і раніше, мобілізація комсомольців і молоді на виконання завдань, висунутих у привітанні ЦК КПРС XVII з'їзду ВЛКСМ.

ЦК ВЛКСМ висловив упевненість в тому, що молоді виборці одностайно віддадуть свої голоси за непорушний блок комуністів і безпартійних, знову продемонструють свою згуртованість навколо Комуністичної партії і Радянського уряду, безмежну відданість великій справі комунізму.

Активну пошукову роботу проводять «червоні слідопити» Підвищської середньої школи Новоархангельського району. Чимало імен загиблих радянських воїнів завдяки піонерам і комсомольцям повернуто у безсмертя. На фото: екскурсія в місцевому музеї веде старша піонервожата Підвищської СШ Галина РЕВЕНКО. Фото Л. БУДУЛЬСЬКА.

„Спартак“ залишається жити

Я ПРИХОДЖУ ДО ВАС

Монолог командира бойового загону підпільної групи «Спартак» села Красногірки Голованіського району Михайла Громова, закатованого гітлерівцями в 1943 році.

I.

Синій вітер у шапці моїй не ночує. Не навчиться квітам із пригорщі пити. Ви гадаєте, справді, що вже я не чую, Як вночі плаче мати за сином убитим? Сиві грудні б'ють в груди, неначе незрячі. Обнесли мої квітні муаровим яром... Ви гадаєте справді, що вже я не бачу Світле небо у стігах червоних і ярих? Ви гадаєте справді, що я — тільки спомина? А насправді я — промінь, що йде через повінь. Неосянної річки у зоряній млі. А насправді я — корінь у рідній землі.

II.

Здрастуй, день молодий, Ніби брунька зелені! Я навіки живий

У піснях і знаменах. Здрастуй, вітер весни, Голубой, дзвінкий! Журавлиний ясний Небокрай наді мною. Здрастуй, друже юнкий! Грає ранок загравою. Не роки, а віки Стануть нашою славою. Крізь чекання і час Золотими дорогами Я приходжу до вас І думками, й тривогами. Комсомоле, я твій В буднях звичних шалених. Здрастуй, день молодий У піснях і знаменах.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.
м. Кіровоград.

Ш

АСНІВА доля є в людей — все життя залишатися молодими... Це жінки, не курортні чи дітя зберегли їм весняну пору. В кін- арміїських атаках громадянської і крихітних шквалах Вітчизни, в пурі Магнітки і трудовій нестримності Братська пройшли їх найкращі роки. Бо тільки весняність і чистота справ, впли- тух у життя країни, можуть подарувати вічну молодість.

Бригадир Віктор Андріян — один з таких щасливців...

ЗАСІВ

Дядько присікливо сгланув гусаква- ту хлоп'ячу постать.

— Годків-то скільки?

— Чотирнадцять...

Одвів очі вбік, чортинхнувся в душі. «Горе ти моє хороше, а не тракторист. Тобі б ще на соняшнику верхи їздити, а воно вже в степ. Ой, війна, війна...»

Брязнув ключами.

— Ану, помічник, залазь на «крейсе- ра». Показуй, чого вас там на курсах навчали.

...Таке свято буває тільки тоді, коли вам чотирнадцять. І неодмінно тоді, коли пад головою сльозно-голубе небо, коли навкруги розкрилися весняні степи, і в руках (ваші! ваші! ваші! руках) здригається замаслене мастилом пахуче «універсальне» зерно. І вся ця омріяна, потужна громада заліза — трактор (о, скільки силлася ця мить!) слухається кожного твого руху.

Ти ще не усвідомлюєш всієї величч моменту — кладеться ж бо перша мирна борозна на відвойованій землі. Не знаєш і того, що стоїш біля витоків борозни, яка проляже через усе життя. Ти просто самостійно виконуєш завдання, і думки твої далекі від фанфарних тонів. Уявля- єш, як приємно буде вертати додому з засмаженими сорочці і штанах, роз- носити по вулиці солодкий дух мастила. Однієї розступатимуться з пова- гою — «Вітька з роботи! Тракторист!». Сусідки витиратимуть краєчками хустки очі: «Дочекалася-таки Андріяшниха по- мочи від старшого. Всю сім'ю го- дує».

А ти стискуватимеш у кишені доро- гоцінний шматок хліба з трактористського пайка. І думатимеш, чи ж прийде той час, коли ніхто не відчуватиме голоду. От засіяти б зерном усю землю, і всі- всіх удогдала нагодувати хлібом. От за- сіяти б...

Пам'ятай, пам'ятай, Вікторе, той го- лодний березень фронтового 1945-го. Пам'ятай до болю, на все життя. Бо ж відини доля хліба, достатку і щастя людського у твоїх руках. На все життя...

1.

ІЗ ЗАПИСНИКА. «Який же він зараз? Веселий джигун з білозубою посміш- кою, навколо якого одразу — товари- ства, жарти, сміх? Адже все життя йому доводилося ходити якщо не в молодих, то працювати з молоддю. Наймолодший тракторист Малопомишчанської МТС, потім наймолодший бригадир тракторної в Новоукраїнському районі, керівник однієї з перших на Україні комсомоль- сько-молодіжних бригад, який присвоєно звання колективу комуністичної праці».

Чи, може, зрілий муж, притомлений досвідом? Як-не-як, більше тридцяти літ робочого стажу, двадцять з них — бри- гадирського. В минулому — школа, тех- нікум, який закінчено з відзнакою. Ні- ці думкою Андріяша цікавлять науково- дослідні інститути. А скільки вишло друкованої продукції за його підписом! В районній бібліотеці персоналія Ан- дріяша вагоміша, аніж у деяких пись- менників.

А раптом зманижений славою герой? Коли гості мало не щодня: міністри, вчені, знатні механізатори країни, ко- респонденти — дивись, і починається розповідь на важливих і другорядних...

ІІІ прийшов на парад одним з перших. Акуратно втер черевик, довго оббивав їх об бетонівану підлогу, перш ніж переступити по- ріг коопти.

Що це саме Андріяш, здогадатися бу- ло не важко. Та як низько насувала шапка, трохи зугублені плечі під хутря- ною курткою. Таким я бачив його на фо- то в республіканському журналі. Тільки от очі... Ті були веселими, а ці пригаслі, якісь аж піби зболені.

Сходився й словесний портрет — зна- менита акуратність бригадира (на тракторній у нього недолалка не знайдеш), і пунктуальність, по якій можна звірити годинник.

Через кілька хвилин коридор напов- нився людьми, біля бригадира зібрався гурт. Хтось розповів анекдот, покотився сміх, дотепи. Відчувалося: бригадира можна відкрити душу, не боячись парву- тися на зверхність чи грубість.

Андріяш підсміювався очима, кивав у

розмову кілька слів, все ж переважно мовчав. Біль, хоча й приховався глибоко, не покидав його погляду.

Звідки було знати мені, та й, мабуть, іншим, хто був довкола, якими зусилля- ми давався кожен крок, кожна посміш- ка цій людині? Хвороби в останній рік настільки вимучили бригадира, скільки не мучили все його життя. Ніби метали- ся за незламність, яку проявив у недо- спаді поці посівних і жнив, за години, проведені під трактором, за недоїдання і нервування. Хвороба кидала його на стіл операційної, приковувала до ліжка стаціонару. А він терпіваче зносив усе це, гнітвив в стерильній нудоті ліка- ринях паляв і думав про одне: «А як там мої? Як поле?». Рвався туди, де про- йшло все його життя — на тракторну. А виправився, тримався, доки міг.

II.

ІЗ ЗАПИСНИКА. «А все ж чимало в історії парадоксів. Взяти хоча б і цей. Сотні тисяч літ героїв визначало поле бою, криваве поле. І лаври діставалися тому, хто смертей сіяв більше від свого супротивника — аиривав перемогу в битві. Ім — пісні, ім — данина, ім — шана».

І потрібно було п'ятдесят літ життя молодій країні, потрібно було відстояти їй право на своє життя у трьох війнах, щоб людство відкрило для себе нового героя. Героя, який сіє не смерті, а жит-

НА ПОКЛИК МОЛОДОСТІ

тя натрудженими руками. Відкрити і утвердити героїку Праці.

Але, чи ж завжди розуміємо ми всю асесвітню, історичну велич тих перетво- рень, які відбуваються на наших полях? Чи завжди відчуємо героїзм простих, на перший погляд, наших трудівників?..

АРНО всюди, чисто і затішно. Тракторна Андріяша, як писанка. Мов по шпурочку — техніка на бе- тонових палатах. Чисті доріжки, ошатні приміщення вперезані го- лубим парканом. Але головна при- пада, звичайно, сад: широкий, розло- гий — мальовничою стіною приступає до біоселіжних осяєв.

— Подобається? — Волошин мруж- иться, посміхаючись. — А як прийшли ми сюди в п'ятдесят четвертому, пустир пустиринем був. Затонтана ділянка землі, кілька бочок з мастилом і три представники техніки — «хетоз», «уні- версал» і «патік».

З бригадної кузні добре видно всю па- норами тракторної. А коли твій співроз- мовник — веселий, говорливий коваль Іван Трохимович — ветеран бригади, — ба- чив не тільки сьогоднішній день. Слово за словом — і постає в уяві веселий, дружний колектив трактористів колгоспу імені Чапаєва року п'ятдесят четвер- того.

Бачив, як хлопці в панівсолдатеському одязі виводять у поле свої агрегати. І бригадар з ними — теж в шинелі, яка тріпоче на вітрі. Завзятий, гострий, принципозний.

Бачив, як зимової ночі тягнеться в по- ле валака саней з добривами. Втом? Ад- же день відраховувався. Куди там! Піг в очі? Не біда! Поглядають хлопці на межі, за якими починається земля зна- менитої тракторної дві Герої. Соці- алістичної Праці Гігалова. Суперник, по- змагання грізний — треба тягнись!

Бачив і радість перемог — понад шістьсот пудів зерна кукурудзи на кож- ному гектарі, чотирьохсотпудові врожаї пшениці! Перші ордени, перші фотогра- фії на Дошках пошани і в газетах, пер- ші саджанці на пустирині, перші ново- будови на тракторній...

Чор багато може сказати цей острів- ьк полямозму людям, які провели тут своє життя. Монументом височить перед нами їх молодість, яка під зливами і снігом,

спекою і морозом вистояла на своїй зем- лі, не шукала, а створила для себе і лю- дей щастя, спалахнула над краєм Золо- тою Зіркою Героя бригадира, орденом на прапорі комсомольської організації району.

— А що, потерпілає видно від Ан- дріяша, перш ніж звелі оце все? При- жимистий він у вас?

По кузні пробігає легенький смішок. Значить, не вгадав.

— Та як вам сказати. — виправляє мою помилку один з механізаторів. — Виходить у Віктора все якось без кри- ку. Думає, — це просто. Але довелося одного разу підняти бригадира, і тіль- ки тоді дійшло, яка то наука — управ- ляти. Вже через день «зирзався», нагру- біявив. А хлопці мені у відповідь: «Вік- тор так не зробив би».

Знайомимось. Григорій Андріяш — один з ветеранів бригади.

— То що ж, усе, виходить, тримається на «старшому»?

— Ну, — ображено. — У нас ніні ко- жен знає, що і як йому робити. Традиції. От хоча б чистота і порядок на трактор- ній, які впали вам у вічі. А знаєте, з чо- го почалося? У перші ж свої дні протя- нув Віктор через усю бригаду, якщо можна було так назвати пустириню, дріт, на якому вчепив таблички з номе- рами агрегатів. Біля цих звелів ставити машини, слідувати за чистотою стоян- ки. Спочатку артачилися, а ніні вже у кров узішло, хоча роботи й побільша-

ЗОЛОТІ ЗОРІ

Сьогодні розповідю про знатного хлібороба, вихованця Ленінського ко- мсомолу, бригадира тракторної бригади № 2 колгоспу «Росія» Новоукраїнського району Віктора Андріяша ми відкрива- ємо нову рубрику «Золоті зорі Кірово- градщини». Під нею ми вміщуватимемо матеріали про наших славних земляків, які невтомно працюю заслужили висо- ку шану народу — звання Героїв Соці- алістичної Праці.

ло — стільки майстерень! От і останній приклад. «Переймала» у нас досвід одна делегация механізаторів, покидали люди недопалки біля машин (теж, певно, тра- диція десь). Хлопці, правда, змовчали — гості ж. А коли провели «делегатів» за ворота, без нагадування засукали рука- ви, і тільки навівши традиційний «блиск», пішли додому.

— Чув, що не всі приживаються в Ан- дріяша? Не випускють в суворі рамки законів тракторної...

— Хто як, — кидєє молодий механіза- тор Володимир Чабан. — Я після армії змінив чимало місць роботи, але при- живався саме тут. І зустріли добре, і ко- лектив хороший. Весілля відгуляли — всією тракторною, хату звести — теж гуртом. В обиду не дадуть, а коли зароб- иш, всією ж братією і жару вспілять. Тільки ж хіба погано, якщо відверто?

— Якби погано, то дітей не слали б сюди, — озивається сивий механізатор Рейбул Віл один з тих, хто, як і Воло- шин, починав з Андріяшем у п'ятдесят четвертому. — От моїх синів двоє тут. Один, щоправда, в армії. Та знаю, по- вернеться неодмінно сюди.

— Слухай — втручається у розмову Волошин. — А скільки оце вже династії пройшло через нашу тракторну?

— Давай підрахуємо. Тільки ті, що є зараз... Івана Вакуленка Володя й Ми- кола з нами? З дядь. Титенка Григорія Льоня й Володя тут. А хіба то не ціла династія — трактористи, які в різний час працювали у нас? Зараз дехто навіть сам тракторною бригадою керує, як от Юрій Корюнов у нашій «Росії»!

...Поезія Андріяшівська гвардія, пра- цювний хліборобський роде... Відпа- рають літа епів у здоров'я вамі, і при- ходить час передати з нагруджених рук своїх естафету молодим. І немає сум- ніву в тому, що понесуть її діти ваші так само чесно й високо, як і ви у свої весняні комсомольські літа. Але живе людина доти, доки живе про неї пам'ять. І хочеться сказати велике спасибі вам, ветеранам, що даруєте ви нащадкам пре- красне: красуню-бригаду, високі й мішні традиції, рекордні врожаї і життя своє, по якому можна вчитися опуків, до якого можна звірити себе. Спасибі за те, що й сьогодні лишається в одному строю з комсомолом, множаючи слави його діла!

III.

ІЗ ЗАПИСНИКА. «Цікаво, як змінює людину Зірка?».

РІНІС коробочку і виклав її вміст на стіл. У хаті аж заєспіло від щирого золота: ордени, меда- лі. Та скільки ж їх? Два ордени Леніна, орден «Знак Пошани», медалі, більше десятка з Всесою- зної і Республіканської Виставок Дося- гень Народного Господарства. Окремо поклав Золоту Зірку Героя, Знак ЦК В.ЛКСМ «Золотий колос».

За другим заходом виклав стос гра- мот, дипломів. Через мить поряд лягає гірка листів і телеграм.

— Ну, що це вам? — трохи розгубле- но оглядається навсбіч господар кімна- ти. Є ще вирізки моїх статей із газет, матеріали, де йдеться про тракторну. А так піби все...

Видно, що подібний «урожай» бри- гадир «видає на-гора» не часто. Це, ма- буть, єдині «жнив» де можна побачити Андріяша трохи розгубленим.

— Вікторе Степановичу, а як ви ста- витеся до цих відзнак? Чи повишші воші якийсь мішати людину?

— Гм... По-моєму, присутність наго- род має відчуватися постійно. Адже ці медалі — не спортивні. Це там — втра- тив форму, припинив виступи і лишаю- ться нагороди як пам'ять. Хлібороб же завжди на посту. І ніхто не дасть йому права знижувати темни роботи. А до іменитого вимоги ще вищі. Словом, ор- ден треба відчувати не тільки в прези- дії...

Підтвердження цьому можна знайти не тільки в результатах роботи трактор- ної № 2, але й зримо — поряд. В кімна- ті чимало книг, конспектів. Щоб бути поперед сьогдні, слід подия вчитися і перерватися — одно з правил бригадира.

Розмовляли ще довго. Про молодь — у тракторній Андріяша чотирнадцять комсомольців. («Добре трудяться хлоп- ці, задоволений. Виходить, не вивірює- ться молодіжний запал у колективі»). Згадали п'ятдесят четвертий рік, те, як починала годинка комсомольсько-моло- діжна бригада. («Першою ж весни на по- льових роботах виборили перехідний Червоний прапор на три місяці. У самих гіталовців! Все ж і до сьогдні вважає- мо себе учнями знаменитого хлібороба, чимало почерпнули в школі гіталовців, у змаганні з ними»). Торкнулися і того, яким має бути бригадир сьогдні, якими методами користуватися в роботі. («По- трібно освіта не тільки спеціальна, але й педагогічна. Взяти б звичайну стінні- ву. Років з двадцять тому ми так роз- критикували одного з колег за «перекру- ри», що він дощипі — за зразок у ди- сципліні, навіть палити полишав»). По- ділився бригадир і планами на майбут- ній урожай.

Ось так і минув день, який я провів ра- зом з Героєм. Не все довідався про бригадира. Не бачив я Андріяша за кер- мом трактора чи комбайна, а хто ж не знає, як уміє він «згадати молодість», підмінити когось і «пройтися» гона- ми «для душі». Не бачив бригадира і в конфліктах, коли влягаються супереч- ки під дією знаменитої логіки Віктора Степановича. Все було гаразд того дня на тракторній. («До весни готові. Про- блема, що людям давати робити»). Не виникав і в математичні розрахунки, у лабораторію досвіду вирощування висо- ких врожаїв. Є для цього чимало книг, написаних самим героєм, плакати, газет- ні виступи.

Але в одному утвердився міцно. До- пок жиниме на землі бригадир Віктор Андріяш, доти не пройде байдуже нова хлібний лан, доти сіятиме і жатиме, дво- ритиме нові врожаї. Бо ж хлібороб — то не посада його, навіть не покликанин, а сама суть.

...Перед тим, як прощатися, виїхали в поле глянути на посіви. Андріяш стоив на дорозі і трохи скептично посміхався з того, як простував я до ріллі, відламу- вав грудочку чорнозему, переплетену бі- лими й зеленими ниточками рослиннок. Він то по пам'яті міг розповісти про ко- жен квадратний метр своїх гектарів.

— Схоли хороші, що там дивитися. Певно, за сорок виїдемо, а може й за п'ятдесят...

— Знову вище зобов'язань?

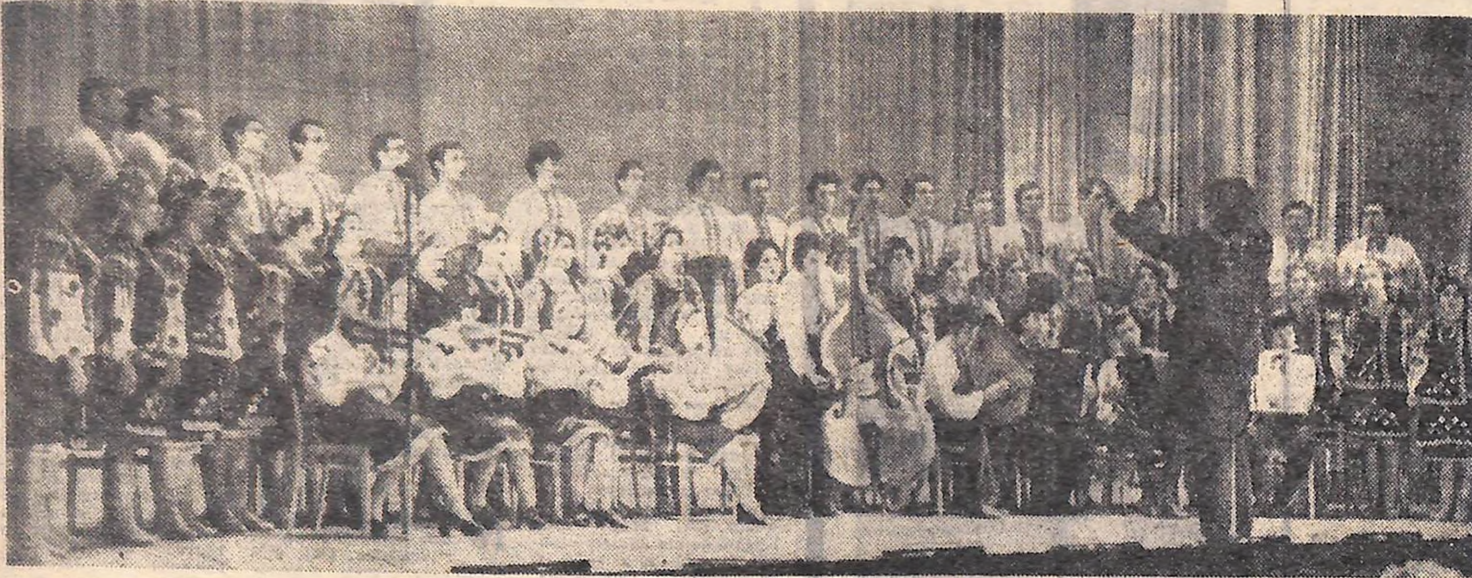
— Постараємось знову. — І раптом молоді зблизивши очима: — Ех, коли б здоров'я витримало! Хіба піду на пен- сию, так і не намолотивши на якомусь гектарі по сто центнерів хліба? Хіба не здужаємо з хлопцями?

І я еперше за цілий день пожалкував, що зі мною не було фотоапарата. Пе- реді мною стояв той Віктор Андріяш — бригадир тракторної комсомольсько-мо- лодіжних її весен.

Олександр РАКІН.
Новоукраїнський район.

На фото: В. С. АНДРІЯШ разом з учас- никами республіканського змагання юних ме- ханізаторів, Серпень 1974 року.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

САМОДІЯЛЬНИЙ НАРОДНИЙ ХОР КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ «УКРСІЛЬГОСПТЕХНІК И» «БАРВІНОК». В КОЛЕКТИВІ, ЯКИМ КЕРУЄ ЗАСЛУЖЕНИЙ ПРАЦІВНИК КУЛЬТУРИ УРСР О. П. СМОЛЯНСЬКИЙ, ПЕРЕВАЖНА БІЛЬШІСТЬ УЧАСНИКІВ — МОЛОДІ РОБІТНИКИ.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Наш конкурс „Подвиг“

3. ДОКУМЕНТИ ЗАСВІДЧУЮТЬ

ДО ПЕРЕМОГИ ми йшли важкими шляхами, здобули її дорогою ціною. У скорботному мовчанні вшануємо сьогодні пам'ять тих, хто не повернувся з Великої Вітчизняної війни, хто на смерть стояв біля стін Москви і Києва, Сталінграда і Севастополя, Ленінграда і Одеси... З великою шанобою, повагою і любов'ю вітаємо героїв, які живуть і трудяться поряд з нами. Хоч відтоді сплило більш як три десятиліття, Олексій Трохимович добре пам'ятає гіркотний запах палаючих хлібів, задимлені полум'ям пожеж міста і села важкого сорок першого року. Від західних кордонів разом зі своїми бійцями відступав на схід помічник командира взводу Олексій Шоповалов. Потім, за наказом командування, його в числі інших, найбільш підготовлених товаришів, у серпні 1942 року через лінію фронту в районі Павлограда переправляють у глибокий ворожий тил. Тут, у Новій Празі, Олексій зустрівся з давніми знайомими — секретарем підпільного райкому партії О. Оленюком і його заступником, комісаром партизанського загону імені Ворошилова К. Сабанським. Створена Шоповаловим бойова група здійснювала відчайдушні диверсії на залізниці, збирала розвідувальні дані, визволяла радянських військовополонених і переправляла їх до партизанів у Чорний ліс.

Серед великої кількості листів, одержаних Олексієм Трохимовичем у повоєнні роки, привертає увагу один з них — від колишнього партизана загону імені Ворошилова Л. Гончаренка з м. Люботина Харківської області. Наведемо цей документ з деякими скороченнями.

«Добрий день, Олексію! Велике тобі спасіння за відповідь на мій лист. Правду кажучи, я її чекав і не чекав, хоч був певен: не може бути, щоб не відповіла

людина, яка так багато пережила. До того ж ми з одного відра галушки й кашу в лісі їли. Я шкодую, що дещо запізно розшукав хлопців з Чорного лісу, не відав, що багато хто з бійців нашого взводу проживає в Олександрії. Зокрема, у мене поглинилася добра згадка про Миколу Пазиніча. Ного й мене поранили в Плоскому з фашистської бронемашини, яка годі о четвертій ранку увірвалася першого грудня 1943 року в

ді. Будеш у Харкові — ласкаво запрошую. У мене більше трьох десятків похвальних грамот, чотири Знаки та іменний годинник від міністра шляхів сполучення (на залізничному транспорті, скажу без похвалби, такі відзнаки заслужити нелегко), а також орден Трудового Червоного Прапора.

Друга моя «хвороба» — садівництво. Діткина фруктових дерев невелика — шість соток. Завів у себе рідкісні сорти груш, яблунь. Олексію, ти пишеш, що у партизанському загоні ходив у морському бушлаті. Пригадую, на погах у тебе були ці то шкіряні постолі, чи щось подібне до них. На фото в газетах ти виглядаєш дебелишим, ніж тоді, в ту скрутку пору, коли ми партизанили. Міцно тисну твою руку, привіт сімейству. Гадаю, що нам все ж пощастить зустрітись. Бувай!».

Маршал Радянського Союзу Іван Степанович

Конєв у книзі мемуарів «Сорок п'ятий» писав: «Кажуть, нібито солдатське серце зникає за довгу війну до руйнувань. Але як би воно не зникло, а змиритися з руїнами не може. І те, що таке місто, як Краків, нам удалося визволити цілісним, було для нас великою радістю». Оскільки від численних поразок на фронтах і в тилу гітлерівці дійсно готувалися до відчайдушної оборони міста. Вони добре знали, що Радянська Армія не тільки несе визволення братньому польському народові. Після древньої столиці Польщі військо Першого Українського фронту діставало вихід до Сілезького промислового району. А це означало остаточний крах економіки хваленого рейху, його воєнну поразку. Про те, як у цій важкій ситуації діяла група «Голос», написано

багато в центральних і республіканських газетах, численних книгах, відображено в багатьох радіо- і телепередачах, фільмах. Нагадаємо, як кінцевий підсумок, передану в архів О. Т. Шоповаловим копію документа з матеріалів Генерального Штабу Радянської Армії. «Оцінка роботи розвідгрупи «Голос» — так називається він.

«Матеріали групи «Голос», — вказується в цьому документі, — що діяла в надзвичайно важких і складних умовах, були виключно точними і важливими. Всі розвіддані були підтверджені в боях... За час дій розвідгрупи «Голос» у тилу німецько-фашистських загарбників на території Польщі нею були встановлені номери, кількісний склад, озброєння і дислокація 20-ї танкової дивізії, 371, 359, 544, 78, 545, 208, 96, 244 гренадерських дивізій ворога.

Повідомлено командуванню про дислокацію 17-ї німецької армії, що діяла на Сандомирському плацдармі, про дивізії, які входили до складу цієї армії, про зайняті ними ділянки оборони, їх кількісний склад, озброєння, прізвища командирів і начальників штабів.

Крім того, роздобулі дані про 59-й корпус, першу ескадру 77-ї ескадри бомбардувальників, 59-у ескадру винишувачів, 8-й льотний корпус, 38-й льотний полк, 69-у ескадру повітряного зв'язку, 12-й і 172-й льотні полки, перший зенітний корпус, 7-й зенітний мотополк, 253 і 254 зенітні дивізії.

Групою «Голос» детально висвітлено Краківський укріплений район ворога на річці Вісла. Повністю розкриті оборонні споруди ворога в районі і в самому місті Кракові, що дало можливість військам південного крила Першого Українського фронту врятувати древню столицю Польщі — Краків — від зруйнування».

(Закінчення в наступному номері).

У СЕРЦІ НАЗАВЖДИ

село. Добре пам'ятаю також командира відділення Павла Покору, Михайла Чередищенка, який за наказом партизанського командування двічі з пакетами переходив лінію фронту. Теплий спомиш зберігаю про Якова Іваненка.

Тепер про себе. Після війни працював машиністом в Люботинському локомотивному депо, а через одинадцять років поранення дало про себе знати, і я потрапив у лікарню, потім у Харківський науково-дослідний медичний інститут. Рентгенографія показала, що під коліном застряв осколок розривної кулі. Після санаторного лікування перебуваю під наглядом хірургів. Рекомендують не перевтомлюватися і не переохолоджуватись. Коротше — нічого не робити. І хоч довелось розпрошатися з паровозом, зараз працюю машиністом на електропоз-

Молодими прапорами
День цвіте.
Над неправдами
І чорними законами
Переможно революція іде.
З краю в край,
Із серця в серце лише голос.
Неповторний
Чуття голос Ілліча.
Розкайдаює плащету
Серп і молот.
Вільна праця
Собою юність зустріча.

Армійська пісня

Ще почую, не раз почую,
Коли спогадам стане тісно,
В перегуках твоїх, Чуґуїв,
Голоси армійську пісню.
Пригадаю світанки юності
І сталеві солдатські каски
На провулках вузьких і в'юнистих
З незабутньою піснею Спаська.
Як співали тоді завзято
Молоді ми, мов ранні зорі.
Ніби йшли на травневе свято,
Хоч стояла зима надворі.
Била хуга у крила білі,
Бралася іншим шашка сніва,
Але пісня серця пам'ятала,
Пісня нам додавала сил.
І долала вона дорогу.
Брала з ходу круту височину.
В цій солдатській гулі тривоги
І сурмили похід сурмачі.
м. Кіровоград.

В тяжку для Вітчизни хвилину.
На прощання сказав:
— Повернись, лише вийдем з атак.
В пім жевріла надія
Дорослим побачити сина.
Та з атаки не вийшов —
Не кидають смілив атак.
Нагадав мені те,
Що назавжди лишиться з синами,
Що у серці твоєму
Житиме, де б не були.
Свято віруймо в кров.
Недаремно проливу батьками,
Щоб із неї по світу
Безсмертній сходи зійшли.

Веслуй мене, мое весло,
З понутиім вітром молодим
В замріяне в степах село,
Де в'ється вишень білий дим,
Де хлібом пахне кожна хата
І клане поле (що роки!),
Де виглядає сина мати
Із надвечір'я з-під руки.
Де роси чисті, ніби сльози,
І сльози чисті, як роса,
Де над Ігулом шепчуть лози
Про ту, що русая коса,
Де небо грає в стиглих зорях,
Непаче вишнєвий кланім.
Де в полі клане кожний сонях
І кожний звук для серця милий.

Молоді прапори.

Прапорами, прапорами
Світ огорненим.

Володимир БАРАМБА

3 нових

поезій

Ти мені розкажи...

Ти мені розкажи,
Як виходили з бою солдати,
Як на мирні хати
Бомби падали із висоти,
Щоб згадалось мені,
Як чекав я повернення тата,
Як в червоних загравах
Вставали червоні фронти.
Розкажи мені серце —
Про батька забути нелегко,
Молодий молодим
Він поліг у жорстокім бою.
Ніби поруч ось він,
А насправді — далеко-далеко.
Ні діти, ні доїхать,
Ні руку подати свою.
Він пішов в сорок першим

ТАЛАНТИ ТРОЯНІВ

Пріємна чутка понеслась селом: наші Троїни представлятимуть в обласному центрі два колективи художньої самодіяльності. Незадовго до огляду високого рівня виконавської майстерності досягли тріої музики. Комсомольці Г. Борсук, В. Рибалко і Ю. Шаповалов для свого репертуару вибрали віночок українських народних пісень, і виступаючи в обласному центрі тріої музики завоювали прихильність численних глядачів.

Асамблея допрод «Троїчанки» теж завжди викликає ослески глядачів. Дітята цього колективу спокійно працюють на похвалу, а Любов Скавронська знають і шанують не лише в селі Троїни. Адже вона — кавалер ордена «Знак Пошани», депутат сільської Ради депутатів трудящих, перша в колосі імені Міхурина доярка-трійсичниця.

Жителі села Троїни люблять своїх аматорів сцени, шанують і керівників. Тож часто можна почути думку: «Коли є організатори, то й таланти знаходяться».

Л. ПОЛІШУК,
сількор.

Головківський район.

Юні географи повернулися з нагородою

Повернулася з Ленінграда делегація географічного товариства «Глобус» середньої школи № 30 м. Кіровограда, яка брала участь в четвертій науковій конференції при Географічному товаристві СРСР.

Колективний реферат наших географів-старшокласників «Охорона природи і навколишнього середовища Кіровоградської області» удостоєний диплома І ступеня. Дипломом II ступеня відзначено реферат «Польська Народна Республіка».

Ще довго наші старшокласники будуть зачаровані враженнями і незабутніми спогадами від перебування в місті Леніна на Неві.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
керівник наукового географічного товариства
«Глобус» середньої школи № 30,
м. Кіровоград.

3 Гурту почулося:
— Купіть золото! Будете вставляти зуби — згодиться.

— Воно й справді треба. Але чи справжнє?

— Візьміть на пробу. Бачите, яке ковче?

— Почалася «торгівля».

— Беріть. Ми не хочемо дорого.

— Еге ж, всеодно в копійчину обійдеться,

Учні допомогли органам міліції викрити шахраїв. Популярність клубу «Підліток» неабияка. Сюди приходять не лише школярі Новоархангельська, а й учні 6—8 класів сусідніх шкіл району. З цікавими бесідами перед ними виступили секретар райкому комсомолу Іван Олександров, інспектор дитячої кімнати міліції Л. І. Безугла. Завідувач районною фільмотекою М. І. Георгіца підбрав цілу серію фільмів, які залюбки переглянули підлітки. Школярі обговорили кінофільм «Світло в кінці тунелю», «Великі голодранці», «Дім, в якому я живу».

Цікавими і змістовними були також розмови на теми: «Охорона соціалістичної власності — обов'язок кожного громадянина», «Відповідальність неповнолітніх перед радянськими законами», «Я — громадянин СРСР», «Музика прикрашає життя», «Моральне обличчя молодої радянської людини». Чимало вражень у школярів залишилося після конференції за матеріалами журналу «Людина і закон».

Всі заходи, які запланувала рада клубу, спрямовані на те, щоб допомогти юним громадянам глибше зрозуміти своє місце в суспільстві і йти світлою дорогою в життя.

М. ВІНЦЕВИЙ.

«ПІДЛІТОК» — КЛУБ ДЛЯ ШКОЛЯРІВ

якщо візьмемо обидва алітки. Ні, ні, — один давайте.

Хлоп'ята, зупинившись біля гурту жінок, перезирались.

— Тут щось не так, — сказав Юрко.

— Справді, я не чув, щоб золото продавали на вулиці, — додав Віктор. — Мабуть, якась махінація. Де це можна дістати такий кусень дорогоцінного металу? Не інакше, як підробили. Пішли хутчіш в міліцію. Хай перевірять...

Того ж дня хлопці знали вже достеменно: замість золота шахраї продавали звичайні обшліфовані бронзові «яйця».

А коли відбулося чергове засідання клубу «Підліток», Віктору Душенківському і Юрію Зборовському були вручені грамоти районного відділу внутрішніх справ.

Студентка факультету фізвиховання Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Галина Кременькова готується стати тренером. На знімку: Г. КРЕМЕНЬКОВА в плазильному басейні. Фото В. КОВПАКА.

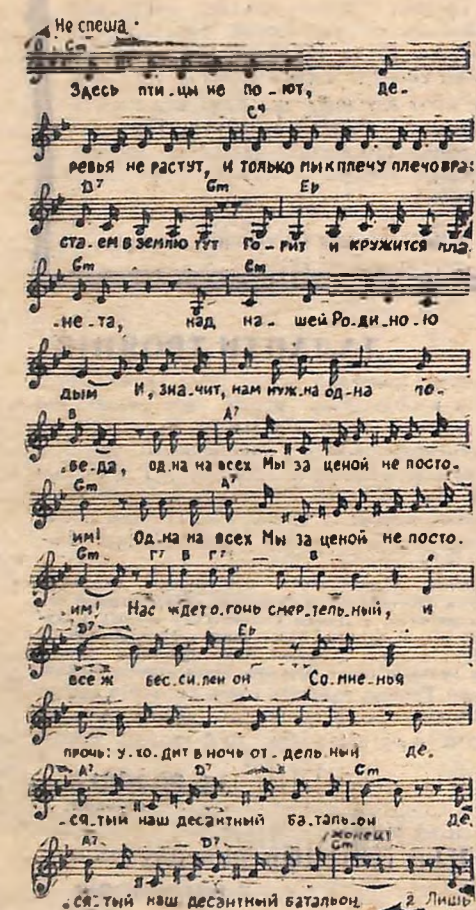

ФУТБОЛ ОСТАННІ ПРОБИ СИЛ

До обласного центру повернулася футбольна команда майстрів другої ліги класу «А» кировоградська «Зірка». Заключний період підготовки до чемпіонату країни, як ми вже повідомляли, вона проводила у закарпатському місті Мукачеві.

Матч з чернівецькою «Буковинною» паші земляки виграли з рахунком 4:1. В останньому поєдинку «Зірка» зустрічалася з динамівцями Хмельницького і програтиме — 0:1.

13 квітня команди другої ліги піднімуть прапор чемпіонату. В цей день «Зірка» зустріне в Вінниці з місцевими залізничниками.

НАМ НУЖНА ОДНА ПОБЕДА

Из кинофильма «Белорусский вокзал».

Стихи и музыка Б. Окуджавы.

Здесь птицы не поют,
Деревья не растут.
И только мы к плечу плечо
Врастает в землю тут.
Горит и кружится планета,
Над нашей Родиной дым,
И, значит, нам нужна одна победа,
Одна на всех. Мы за ценой не постоим!

Пріпів:

Нас ждёт огонь смертельный,
И всё ж бесцен он.
Сомненья прощай: уходит в ночь отдельный
Десный наш десантный батальон,
Десный наш десантный батальон.

Лишь только бой угад,
Звучит другой приказ,
И почтаю сойдёт с ума,
Разыскав нас.
Взлетает красная ракета,
Бьет пулемет, неумолим.
И, значит, нам нужна одна победа,
Одна на всех. Мы за ценой не постоим.

Пріпів:

От Курска до Орла
Война нас довела
До самых краешков восток.
Также, брат, дела...
Когда-нибудь мы вспомним это,
И не поверится самим,
А нынче нам нужна одна победа,
Одна на всех. Мы за ценой не постоим!

Пріпів.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

316030. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 08560.

Індекс 61197.

Зам. № 13162.

7 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.05 — к. т. Гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — к. т. «Казка про мертву царівну і сімох богатирів». Мультифільм. (М). 10.00 — к. т. «У світі тварин». (М). 11.00 — к. т. «Клуб кіно-подорожей». (М). 14.00 — к. т. Інформаційна програма. (Відкриття ювілейної виставки «Угорщина внаслідок 1945—1975 рр.»). 14.40 — к. т. «Наш сад». (М). 15.10 — «Всесвітній День здоров'я». (М). 15.40 — Фільм-концерт «А пісня людям так потрібна». (К). 15.50 — «Женька-чужак». Вистава. (В-д). 17.30 — «За накресленням ХХІV з'їзду КПРС». «Партійне життя». (Х-в). 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Телефільм. (К-д). 18.50 — Кіровоградська спортивна». (К-д). 19.20 — к. т. Фільм-спектакль. Г. Гауптман. «Перед заходом сонця». (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. Продовження фільму-спектаклю. (М). 22.40 — к. т. «Спортивний щоденник». (М). 22.55 — Новини. (М).

8 ПЕРША ПРОГРАМА.

10.45 — Новини. (К). 11.00 — к. т. «При світлі сонячних квітів». (К). 11.30 — Худ. фільм «Найповільніший поїзд». (К). 15.40 — «Софія Перовська». Худ. фільм. (М). 17.30 — «Вогнище». (М). 18.00 — «До Всесвітнього Дня здоров'я». (К). 18.15 — Оголошення. (К). 19.30 — Телефільм «Третя зима». (К). 19.00 — «Вісті». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Худ. фільм «Шит і меч». 1 серія. (К). 22.50 — Новини. (К).

9 ПЕРША ПРОГРАМА.

10.55 — Новини. (К). 11.10 — к. т. «До 30-річчя Перемоги». «Екран молодих». (К). 11.40 — к. т. «Шкільний екран». Українська література для учнів 10 кл. (К). 12.20 — Телевізійна. (К). 14.05 — к. т. Док. фільм. (М). 14.50 — «По ліній країни». (М). 15.20 — к. т. М. С. Лесков. «Лішав». Передача з літератури. (М). 16.15 — Для дітей. «Мандрівки Гнатика-юнака». (Д-к). 16.45 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (К). 17.00 — «Народні таланти». (Ужгород). 17.30 — Концерт. (К-д). 18.15 — к. т. Чемпіонат світу з хокею. ЧССР — СРСР. (Мюнхен). В перервах — мультифільм. (М). 20.30 — к. т. Програма мультифільмів для дорослих. (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. «Паша адреса — Радянський Союз». (М). 22.45 — Міжнародний турнір із спортивної гімнастики. (М). По закінченні — новини. (М).

10 ПЕРША ПРОГРАМА.

16.45 — к. т. «Візерунки». (М). 17.15 — «Подвиг». (М). 18.00 — Оголошення. (М). 18.30 — Телефільм. (К). 19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — к. т. «Земля людей». (К). 20.15 — Муз. фільм «Б. Мокроусов. Пісня». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Худ. фільм «Шит і меч». 2 серія. (К). 23.15 — Новини. (К).

11 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.05 — к. т. Гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — к. т. «Міа у щастливий день ідем». (М). 9.50 — к. т. Док. фільм. (М). 10.30 — к. т. «Важкі поверхні». Тел. багатосерійний худ. фільм. 4 серія. (М). 11.30 — Кіножурнал «Фітіль». № 149. (К). 11.40 — «Шкільний екран». Російська література для учнів 8 кл. (К). 12.20 — Худ. фільм «Шит і меч». 2 серія. (К). 14.10 — Тел. док. фільм «Гарячіє поле». (М). 14.25 — «Шляхом боїв, шляхом перемоги». (М). 15.00 — «Уроки майстерності». (М). 15.25 — к. т. Худ. фільм «Джаміля». (М). 16.45 — «Поезія». (К). 17.00 — к. т. «Один за всіх, всі за одного». (Л-д). 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — «Людина. Дорога. Автомобіль». (К-д). 18.30 — к. т. «Світ соціалізму». (М). 19.00 — к. т. «Екран збирає друзів». (М). 19.35 — Худ. фільм «Балада про солдата». (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Концерт, присвячений Дню космонавтики. По закінченні — новини. (М).

12 ПЕРША ПРОГРАМА.

11.15 — Новини. (К). 11.30 — Кіножурнал «Фітіль». № 149. (К). 11.40 — «Шкільний екран». Російська література для учнів 8 кл. (К). 12.20 — «Поезія». (К). 12.45 — «Долі солдатських». (Одеса). 18.00 — Оголошення. (К). 18.30 — Е. Гріг. «Концерт для фортепіано з оркестром». (К). 19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — «Міа з Славутича». Концерт. (Д-к). 20.15 — «В ім'я миру». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Худ. фільм «Шит і меч». 3 серія. (К). 22.45 — «Старт». (К).

з 7 по 13 квітня

(К). 16.30 — Для дітей. «Клуб трьох квітів». (Д-к). 17.00 — «Наука — сьогодні». (М). 17.30 — к. т. «Приходь, казко». (М). 18.00 — Оголошення. (К). 18.30 — «Культура слова». (К). 18.50 — Муз. антракт. (К). 19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — «На ланах республіки». (Д-к). 19.45 — «Концертний зал «Дружба». (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — «На ознаменування Перемоги». «30 квітничих весні». (Х-в). 22.00 — Концерт. (Х-в). 22.45 — «Екран молодих». (К). 23.45 — Новини. (К).

13 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.05 — к. т. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас». (ІДР). 10.25 — к. т. «Важкі поверхні». Тел. багатосерійний худ. фільм. 3 серія. (М). 11.30 — к. т. Кубок молодих кубка з футболу. «Динамо». (Київ). «Ейндховен». (Голландія). В перерві — новини. (К). 13.15 — «Шит і меч». Худ. фільм. 1 серія. (К). 15.45 — «Республіканська фізико-математична школа». (К). 16.15 — «З тобою говорять Перемоги». Літературна передача про місто-героя Керч. (К). 17.15 — «Правоблагові котиків республіки». (Львів). 17.30 — Для школярів. «Салют, Перемоги». (Одеса). 18.00 — «Здрастуй, сестро Білорусі!». (К-д). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». (М). 19.00 — к. т. Концерт. (М). 19.20 — к. т. Тел. док. фільм «На берегах угорського Дунаю». (М). 19.50 — «Безумний день». Худ. фільм. (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — «Обличчя друзів». (М). 22.15 — к. т. Чемпіонат світу з хокею. Швеція — СРСР. (Мюнхен). В перервах — кінопарис, новини. (М).

14 ПЕРША ПРОГРАМА.

11.30 — к. т. «Грає Володимир Крайнев». (М). 14.10 — Док. фільм. (М). 15.00 — «Шахова школа». (М). 15.30 — «Слово — ученому». (М). 15.45 — к. т. Підмосковні зустрічі. 17.30 — На приз клубу «Золота шайба». (М). 18.00 — Оголошення. (К). 18.30 — «Орбіта дружби». (Д-к). 19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — «У світі музики». (К). 20.15 — к. т. «Майбутче твоє і моє». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. «Гумористичний вернісаж». (К). 22.50 — Новини. (К).

15 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.05 — к. т. Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — к. т. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Телевізійний спектакль «Мишко і я». (Л-д). 11.45 — «Наставники». Телепарис. (М). 12.00 — «Музичний кіоск». (М). 12.30 — «Сільська година». (М). 13.30 — «Сьогодні — День військ протиповітряної оборони країни». (К). 14.20 — Фільм — дітям. «Іван Макарович». Худ. фільм. (М). 15.45 — к. т. «Міжнародна панорама». (М). 16.15 — к. т. «Сьогодні — День військ протиповітряної оборони країни». Виступ головнокомандуючого військами протиповітряної оборони країни, Маршала Радянського Союзу П. Ф. Батіцького. (М). 16.30 — Концерт. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — к. т. «Каштанка». Мультифільм. (М). 18.45 — к. т. «Клуб кіноподорожей». (М). 19.50 — к. т. Чемпіонат світу з хокею. Швеція — Польща. 3 період. (ФРН). 20.30 — к. т. Вечірній концерт. (Л-д). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. «Про балет». (М). По закінченні — новини. (М).

16 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.55 — Док. фільм «Люди і космос». (К). 10.45 — Для дітей. «Зелений вогник». (К). 11.45 — «На ланах республіки». (Х-в). 12.00 — к. т. «Майбутче твоє і моє». (К). 12.30 — Концерт. (К). 12.45 — Мультифільм «Як зайка Петрик у місто їздив». (К). 13.30 — «Літ. бесіди». (К). 14.20 — Телефільм «Ранок Атомграда». (К). 15.00 — Для дітей. «Театр Ліхтарів». (Д-к). 15.30 — Концерт. (К). 15.50 — «Містам і селам України бути разковими». (К-д на Республіканському телебаченні). 16.20 — «Правоблагові п'ятиріччя». (К). 16.45 — Концерт камерної музики. (Львів). 17.30 — «За накресленням ХХІV з'їзду КПРС». «Сільські обрії». (М-а). 18.00 — «Ранкова програма». (К). 19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — «Допещіть самоцітні». (Д-к). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. «Розповіді про художників». Михайло Врубель. Передача І. (М). 11.00 — к. т. «Музична програма».

17 ПЕРША ПРОГРАМА.

9.05 — к. т. Гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — к. т. «Приходь, казко». (М). 10.00 — «Далі вас, батьки!». (М). 10.30 — к. т. «Розповіді про художників». Михайло Врубель. Передача І. (М). 11.00 — к. т. «Музична програма».

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління в справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Тираж 60 200.